

[Melchior]

nemføres – og det må regeringen have vidst, for politisk fornemmelse mangler der jo ikke – hvis et flertal i den ene side af salen gennemtvinger det program, den ukendte redaktør hr. Altmann, som jeg tipper på er en socialdemokratisk chefredaktør, offentliggjorde i sidste nummer af tidsskriftet Ny Politik. Men hvis den kurs, der skal følges, er statsministerens, som jo altså efter eget dementi ikke er hr. Altmann – og vi regner da med, at statsministeren som sædvanlig står ved sine ord – så må han også fornemme, at disse forslag ikke har mulighed for at skabe den tryghed og stabilitet, som er en forudsætning for, at de økonomiske forhold kan forbedres i dette land og dermed altså også renten komme ned.

Hvis der virkelig er tale om krise, tror jeg, statsministeren skulle tænke på en flertalsregering; det er ikke noget frieri, for der er ingen præntioner om deltagelse. Hvis der er krise i et land – og det er ikke et ord, man sådan skal kaste i grams – så må sejlene rebes, og så må der en sådan stabilitet til, som det overhovedet er muligt at skaffe, selv om det skal indrømmes, at mange ting kommer til os udefra. Hr. Anders Andersen talte med rette om tillid til regeringens prognoser, men selvfølgelig kan regeringen ikke være spåmand længere, end det er muligt at se – jeg tror, statsministeren selv for nylig sagde, at det for tiden ikke er muligt at se ret langt frem – men en stabilitet giver tillid. Med den siksakkurs, der føres i øjeblikket, er denne tillid imidlertid ikke mulig, så hvis diagnosen »krise« er korrekt, synes jeg, at statsministeren skal træffe nogle kriseforanstaltninger, der svarer til den situation.

I øvrigt vil jeg tro, at den udvidelse af valutaslangesamarbejdet, som har været på tale for nylig i forbindelse med de topmøder, regeringen har deltaget i, er et af de mest konstruktive forslag, jeg længe har set, til skabelse af den stabilitet, som er en forudsætning for en rentenedsættelse. Derfor vil jeg gerne anerkende regeringens bestræbelser i den retning og tilsige støtte til, at de fortsættes, og stærkt opfordre til, at også andre slutter op om dem.

Lad mig til slut pege på, at opsparingsviljen må fremmes, hvis det skal være muligt at bringe renten ned. CD har gentagne gange i vore 4-5 år herinde fremsat forslag til styrkelse af opsparingsviljen, en præmiering i

stedet for den straf, der i øjeblikket er på opsparingen. Herunder vil også høre en mere realistisk form for lønmodtagernes medejendomsret end de planer, vi tidligere har set. Jeg er selvfølgelig bekendt med, at der nu sidder en kommission og arbejder med dette problem; den skal barsle med nogle forslag til efteråret, og jeg håber, at der kommer nogle brugbare forslag frem, og især, at regeringen vil være fleksibel over for ideer, der måtte være af anden art end dem, vi før har set fra socialdemokratiet i den retning, for jeg tror virkelig, at der ad den vej kan skabes en del af den kapitaldannelse, som er nødvendig for, at renten kan blive nedsat.

Men som sagt er her krise i landet, og jeg vil med interesse lytte til, hvis statsministeren får tid og mulighed – der er vist noget med fiskeri i eftermiddag – for at give nogle svar senere i dag, om statsministeren fastholder sin bedømmelse af, at der er krise. Hvis han fastholder dette, vil jeg med interesse også i dag og senere lytte til – men det skal gerne være ret snart – hvilke kriseforanstaltninger regeringen da vil sætte ind, og dér tror jeg ikke det er gjort med augustforlig for et år ad gangen, for en kriseplan må virkelig være så langsigtet, at den fører til nødvendig stabilitet.

Ole Olsen (SF):

Kommunisterne har jo lagt op til, hvad der er sket i dag, ved at sige: hvad agter regeringen at gøre for at bringe renten ned? Det er lykkedes alle ordførere indtil nu at komme hele kompasset rundt simpelt hen og snakke økonomisk politik, og det kan selvfølgelig også være rimeligt, for i økonomi hænger jo praktisk taget alt sammen. Kommunisterne satte vel nok selv rekord i det: jeg opgav på et eller andet tidspunkt at tælle, hvor mange gange hr. Jørgen Jensen nåede at gentage de forskellige ting, som han ønskede for at få bragt renten ned.

Jeg synes, der er overset noget væsentligt, specielt i hr. Jørgen Jensens indlæg, men også i indlæggene fra andre ordførere, og det er, at regeringen simpelt hen bevidst fører og har ført en højrentepolitik. Det synes jeg er det centrale i spørgsmålet. Hr. Jørgen Jensen ønskede vist nærmest at lave hele økonomien om for at bringe renten ned. Han sagde, at den kommunistiske økonomiske politik var